

Digitaliseret af / Digitised by

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
THE ROYAL LIBRARY

København / Copenhagen

Titel: Om Samarbejdet mellem Det Radikale Venstre og Socialdemokratiet

Ophav:

Ressourcetype:

Ressourcetype:

Oprindelsesdato: 1934

Emne:Partiprogram, partiprogrammer, program

Opstilling: DA-småtryk. Politik 4

Kommentar: Trykt som Manuskript for Medlemmer af Det Radikale Venstre

Relateret:

Relateret:

Copyright: Billedet er muligvis beskyttet af loven om ophavsret

Om
Samarbejdet
mellem
Det radikale Venstre
og
Socialdemokratiet.
Trykt som Manuskript for Medlemmer af
det radikale Venstre.

Personer, der anbet vedkender sig, at de har i Støde med Vold at omstøde den bestaaende Samfundsorden, har dermed stillet sig udenfor Samfundet.
Johannes V. Jensen.

Social Forsorg er i Følge Sagens Natur Kommunisme. Den er kulturfjendtlig og samfundsnedrydende ved at holde Liv i Tusinder af værdiløse Individuer, der ellers vilde bukke under. Disse Tusinder faar saaledes Mulighed for gennem Formering at blive til Titusinder.

Modsætningen, Individualismen, skaber den størst mulige Lykke for det størst mulige Antal; herved tænkes paa kommende Slægters Lykke gennem den højere Civilisation, som den alene kan skabe.

»Individualismen« er det radikale Venstres Grundidé. Det skyldes det individualistiske Livsavn, at Partiet i sin første Vorden var et Parti af »Enerer, Salonradikalerne. Det talte i Begyndelsen forholdsvis mange særprægede og fremragende Medlemmer, fordi Individualismen hindrer Dannelsen af et Klasseparti, det vil sige et Parti af nogle faa »Enerer, Demagoger, efterfulgt af tallose Nuller.

Det radikale Venstres første Oprindelse maa søges indenfor Studentersamfundet. Justitsminister Zahles Udtalelse om, at Studentersamfundet nu er noget helt andet end tidligere, er korrekt, men han overser, at det radikale Venstre er paa Vej til at undergaa den samme Forvandling, takket være Samarbejdet mellem vort Rigsdagsparti og Socialdemokratiet, saa Justitsministeren kunde meget godt være forblevet Studentersamfunds-Medlem.

Dog, Partiets Grundidé, Individualismen, der anerkender den enkeltes frie Mulighed for at udnytte sine Evner, er endnu ikke helt uddød. 20. December læses i »Politikens« Leder følgende:

»I den frie Vareudveksling, i den enkeltes frie Mulighed for at udnytte sine Evner og vise Foretagsomhed, ligger stadig den Samfundsform, vi anser for den lykkeligste.

Den røde Traad, der saaledes forbinder Fortiden med Nutiden, er ikke helt overskåret, heldigvis, thi i saa Fald maatte Partiet betragtes som ophørt.

De, der stadig holder fast ved de borgerlige Grundidéer, maa nu vælge mellem enten at træde ud af Partiet eller søge at føre det tilbage til dets oprindelige Standpunkt.

Det gamle Mundheld: — »Sig mig, hvem Du omgaaes, saa skal jeg sige, hvem Du er« har under Stavisky Perioden mærket mange franske Politikere. Ganske paa samme Maade er vort Rigsdagsparti præget af dem, det har valgt til Samarbejde, og af hvem jeg vil forsøge at give en Karakteristik.

»Det, der overraskede mig mest (i 1933) var, at Regeringen i Januar-Forliget gik ind for at fastsætte Kronekursen til 22,50, skønt Statsministeren et Par Maanedre i Forvejen rundt om i Landet havde erklæret, at en Senkning af Kronekursen var et Bedrag.«

Folketingsmand Dr. Krag (1/1 1934).

Dr. Krag tager højlig fej, der er intet overraskende i denne Handling, den er ren kommunistisk ligesom Statsministeren selv, thi de Udtalelser, han fremsatte under Karl Marx' Jubihæst, viser klart, at han er Kommunist med Liv og Sjæl. Statsministeren gaar ogsaa i sine Taler uden om Ordet og Begrebet »Ejendomsretten«. Dette kom tydeligt frem i en Diskussion, som han indledede i Studenteforeningen 25. Marts 1934.

De radikale Rigsdagsmænd, der forud for sidste Valg hjølt og helligt forsikrede, at en Nedsnkering af Kronen vilde de aldrig gaa med til, gjorde sig (efter Dr. Krags Mening) ligeledes skyldig i et Bedrag. Er ikke en i partipolitisk Øjemed gennemført overflødig Nedsnkering af et Lands Mønt legaliseret Tyveri?

I Socialdemokraten for 14. Januar 1934 findes et stort Billede af Statsministeren. Over Billedet staar trykt: »Stauungs Hilzen til Social-Demokraterns Agitation«. Nedenunder Billedet findes i Faksimile Statsministerens egenhændige Paategning:

Mit Blad, Dit Blad
Social-Demokraten
Th. Stauning.

Statsministeren godkender saaledes den Taktik, der føres af dette socialdemokratiske Hovedorgan. Krisen i Danmark skyldes i væsentlig Grad det Klassehad og den Misforståelse, som den socialdemokratiske Presse gennem mange Aar har søgt at oparbejde. Vi har ogsaa i denne Presse set ansete Borgere blive angrebet paa samme urigtige Maade, som Stauning mener at være blevet af andre. Han har altsaa intet at beklage sig over! Socialdemokratiets hudefulde Agitation er den Gødnings, som gør det muligt for det danske Kommunistparti at skyde frodigt i Vejret.

Er nu Fortsættelsen af Samarbejdet mellem et teoretisk set renfævet kommunistisk

Parti og et borgerligt Parti forsvarligt? Svaret vil fremgaa af nedenstaaende Kendsgerninger.

Der er rejst Krav om en Ændring af Grundloven. Et ganske uberettiget Krav, der kun har demagogiske Formaal for Øje. Det er i særlig Grad den republikanske sindede Del af Befolkningen, der raaber op om, at Landstinget skal afskaffes. Fru anden Side er gjort gældende, at det ikke er Landstinget, men snarere Folketinget, der burde afskaffes. Dog, Rammen om Folke-representationen er saa god, som den overhovedet kan blive, det er Indholdet, der trænger til en Ændring. Levebødspolitikere, der klæber til Mandaterne, det er dem, der bør afskaffes, thi for saadanne Politikere er det ofte nødvendigt at lelle for Massernes slette Instinkter. Socialdemokraterne maa prædike Had for at samle Arbejdsløse og alle misforståede under den røde Fane med de tre Pile. Ved mange økonomiske Vedtagelser ser det ofte ud, som om der spørges, hvormange Stemmer kan der skaffes Partiet. Dette bestandige Fiskeri efter Vælgere er Skyld i, at hele den moderne Lovgivning har store Mangler.

»Naar Venstre og Konservative nu gaar saa skarpt med en Beskyttelseslov for Lejerne, er Grunden vel den, at de til Gengæld venter sig noget af Grundloven.«

Fru Marie Hjelmer (R).

Det er ganske naturligt, at en midlertidig Boliglov som enhver anden midlertidig Foranstaltning bør afvikles. Paa Grund af den Insinuation, der ligger i ovenstaaende Citat, vil jeg vende Sagen om og spørge: — Naar Regeringen saa skarpt er gaaet imod Afviklingen af en ren midlertidig Boliglov, mon da ikke Grunden var den, at den til Gengæld ventede sig noget af Lejerne?

For at naa frem til en objektiv Besvarelse af det stillede Spørgsmaal, maa jeg igen benytte et Citat fra det radikale Venstres Hovedorgan. I »Politikens« ledende Artikel for 14. Februar 1934 findes følgende:

»Det internationale Socialdemokratis Svagbed ligger deri, at det bevarede sit »revolutionæres Program og sin »revolutionæres Klassekamp-Jargon« — længe efter, at det havde ophørt med at være et revolutionært Klasseparti, længe efter, at det havde opslugt store Krese af Middelstanden og efter, at dets Arbejdere i stor Udstrækning var rykket op i et borgerligt, absolut antirevolutionært Niveau. Men samtidig med, at Socialdemokratier i en Række Lande som Regeringer eller Regeringspartier har ført en almindelig, nationalt præget

Landspolitik, har mange af Agitatorerne bevaret Klassekamp-ideologien og -Fraserologien og gjort det let for Nazismen og dens Efterfølgere at slaa dem i Hartkorn med Kommunisterne under Slagordet »Marxisternes — og for Kommunisterne at falde dem i Ryggen.»

Dette Dobbeltspil, denne farlige Tveværdighed maa høre op. Hvis Samarbejdet skal fortsættes, maa det danske Socialdemokrati sige sig løs fra Internationale og anlage et nyt Navn eller ogsaa maa Masken kastes, saa Samarbejdet kan høre op. Socialdemokrater kaster altid ved en eller anden Lejlighed Masken for at samarbejde med Kommunisterne.

Den meget ansete tyske Socialdemokrat Poul Loebe har vist Vejen. Hans velkendte Udtalelser om, at det tyske Socialdemokrati i Virkeligheden spillede Fallit og ikke evnede at løse de Opgaver, som var påkrævet, er historiske og kan bruges som Indskrift paa Marxismens Gravsten. Han har tillige erklæret det for en Myte at tro, at det Socialdemokrati vil komme tilbage.

For øvrigt viser dette Dobbeltspil sig overalt. »Mit Blad« har nu ogsaa Færdighedsforsikring, Radioblod, Telegramhal, et Søndagsblad af samme Format som de borgerlige Blade. Kort sagt »Mit Blad« efterlæber paa alle Maader (takket være Millioner fra Fagforeningerne) den borgerlige Presse i det ydre, men desværre indholder et uforandret det samme, som da Borghøj var Redaktør. Overensstemmende hermed skrev Folketingsmand Vilh. Nygaard, Formanden for de samvirkende Fagforbund, 24. Marts 1934 disse betydningsfulde Ord:

»Det, vi først skal gøre os klart, er da det, at vor Fagpolitik i saa høj Grad som mulig bør være Klassepolitik.«

Regeringen har faaet vedtaget en Forligsmandslov, i Kraft af hvilken Arbejdsstridighederne skulde være afværget. Paa Trods af Loven og al sund Fornuft erklærer Sømandene og Fyrbøderne en ulovlig Strejke. Hvad nu? I Stedet for at gribe den store Forhammer, der vilde have knust de ulovlige Strejker i selve Fødselsøjeblikket, ser man med uhyre Forbauselse, at »Mit Blad« i den kritiske Uge fra 4.—11. April ikke indeholder et eneste virkelig forligsmende Ord om denne katastrofale Ulovlighed. Ja, »Mit Blad« har endogsaa givet Plads til Annonceer efter Penge til at holde en Strejke gaende, der simpelt hen falder ind under Straffeloven. »Mit Blad« har vanskelig ved at tage et utvetydigt Standpunkt imod Kommunismen, fordi denne i Virkeligheden er saa nøje beslægtet med Bladets og Partiets inderste Væsen.

Statsministerens Tale om, at Lov og Orden skal opretholdes, synes ikke at være særlig alvorlig ment, naar han uden Nødvendighed tillader, at ulovlige Strejker sætter vitale økonomiske Interesser i Fare, og at Mangel paa rettidig Indgriben giver Anledning til Optøjer og ondartede Stagsmaal. Han har selv været med til at vedtage Straffelovens § 193! (I modsat Fald vilde

den maaske have faaet Prædikatet »Tugthuslov«). I Kraft af Straffeloven burde, 10 Minutter efter de ulovlige Strejkers Ikrafttræden, alle Provokatører have været under Laas og Løkke. Er Udeladelse heraf ikke total Mangel paa Hensyn over for den ikke socialistiske Del af Samfundet? Hvor var selve Straffelovens Fader henne i den kritiske Uge 4.—11. April? Er det en Gentagelse af den berømte G. S. Historie fra 1920?

I »Mit Blad« af 15. April 1934 læses følgende:

»Arbejderbladet beretter: — at Regeringen har udkommanderet 130 af Marinens Underofficerer, der var paa Ventepenge, til Tjeneste paa Exportbaadene.« Vi har spurgt Statsminister Stauning, og han svarer: »Det er en gemeen Løgn uden mindste Gran af Grundlag.«

Det er haade interessant og pudsigt, at Arbejderbladet har peget paa noget, som almindelige Mennesker vilde have anset for Regeringens uforsvarelige Pligt at udføre. Det vil set med borgerlige Øjne aldrig kunne tilgives, at den i en alvorlig Stund har svigtet paa dette som paa mange andre Punkter.

22. Februar 1934 under Sjølejemmen for Kong Albert I saa man den store Socialdemokrat Th. Stauning med Værdighed gaa Side om Side med borgerlige Dignitærer i den katolske Kirke i Bredgade. Var det nødvendigt? Det havde saamænd været nok med P. Munch alene til at representere Landet og Ministeriet Munch-Stauning.

24. Februar 1934 var hele den borgerlige Presse, »Politikens« indbefattet, fyldt med Helådes Beretninger om Kong Leopold den 3des Tronbestigelse, men ikke et Ord i »Mit Blad« om denne verdenshistoriske Begivenhed.

Hvad er den egentlige Mening med dette mærkværdige Dobbeltspil???

Det Motto, der findes over denne Artikel, bør anvendes overalt, blandt andet overfor Militærmagtere. Disse Mennesker nægter at efterkomme en Borgerpligt, der paahviler os alle. Gudt, lad dem endelig blive fri, men til Gengæld kunde man fritage dem for enkelte andre Borgerpligter, der ogsaa paahviler alle, f. Eks. Udøvelse af Stemmeret. I Stedet for en saadan nem, billig og retfærdig Ordning lægger man Byrder paa de øvrige Borgere ved Bekostning af særlige Lejre for Militærmagtere. Dette Eksempel er typisk for Dobbeltspillet, der skyldes Løften med sociale Mær.

Følgelig gennemsyrer Dobbeltspillet hele Administrationen og Lovgivningen.

Lov er Lov og Lov skal holdes, siger Socialdemokratiet, naar man bevilger Penge, man ikke har og ikke ved, hvorfra de skal komme.

Lov er Lov og Lov skal ikke holdes, siger Socialdemokratiet, naar man ved pligt-

mæssigt at overholde en bestaaende Lov kan faa Penge i Kassen.

Man skrider ind mod en fuldt ud lovlig Strejke — medens man tolererer ulovlige Strejker af samme Farlighed, skønt man har Midlerne til straks at slaa dem ned.

Det er umiddelbart indlysende, at den lovlige Strejke vilde have været uden Betydning, maaske slet ikke være kommen, hvis man ikke havde set gennem Fingre med de ulovlige.

Hvorfor alle disse Dobbeltspil??

Medlemmerne af det radikale Venstre, der har Intelligens nok til at forstaa Aarsagerne til disse yderst mærkværdige Dobbeltspil, vil være klar over, at nu er Øjeblikket inde til at afbryde ethvert Samarbejde med Socialdemokratiet.

Tvungen Voldgift i Arbejdsstridigheder, findes fra gammel Tid paa vort Program. Der staa saaledes i Sjøledeborgerprogrammet fra 1922: »Arbejdsstridigheder, der ikke hilægges ved Forlig eller Mægling, kan kræves løst ved Voldgift.«

Saa kommer vore Rigsdagsmænd og vil bilde os ind, at nu er der kommen en Forligsmandslov, der er lige saa god som tvungen Voldgift. Det har vist sig kun at være tom Snak og slet ikke andet.

Det radikale Venstre maa ubetinget kræve en Lovgivning gennemført, der for bestandig gør Ende paa alle samfundsfarlige Konflikter. Vore Firere maa sætte deres politiske Mandater ind paa Løsningen af denne Opgave. I første Række af Hensyn til Samfundet, men det er tillige en Nødvendighed for Partiet, som derved faar en Lejlighed til at høre op med stadig at rende i Helelen paa Marxismen.

Vort Rigsdagsparti maa stille en Betingelse for fortsat Deltagelse i Regeringen, at en virkelig effektiv Lovgivning indføres paa dette Omraade, samtidig med, at Fagforeningsstyrnet brydes ved dybtgaaende og til alle Sider retfærdige Bestemmelser.

Der kan uden større Vanskelighed raades Bod paa alle Ulemperne ved det nuværende Styre, der slet ikke er noget Folkestyre. Vi lever nemlig ikke under et Demokrati, men under et Demagogi. Det gælder om at skabe Forhold, der ikke giver Jordbund for Demagoger, alias Levebrødspolitikere. En Grundlovsændring er til ingen Verdens Nytte. Den eneste Maade at raade Bod paa alle Ulemperne ved det nuværende Regeringssystem er en passende Ændring af Valgloven i Forbindelse med hemmelig Afstemning i begge Ting, men Gennemførelsen kræver, at alle Levebrødspolitikere skal begaa Harakiri.

Store Bededag 1934.

Seen F. Druminsky.

MARKED TEGN. S. BERNHARDSEN 1934

For oplysninger om ophavsret og brugerrettigheder, se venligst www.kb.dk

For information on copyright and user rights, please consult www.kb.dk